

A gonosz „dicsérete”

Vannak embertársaink, akik fogékonyak a botránykozásra. Előszeretettel ülnek fel valódi és hamis híreknek egyaránt, amelyek kifejezett célja a botránykeltés valakivel, valamivel kapcsolatban. Határozott céllal vagy anélkül. Számukra a világ egy merő botrány. Magukban ezt nem tudják elhordozni, tartani, sem kezelni, sem megbocsátani, ezért óriási késztetésük van ezt megosztani és úgy gondolják, hogy a jót szolgálva felhívják mindenki figyelmét, milyen szörnyűségek is vannak a világban, amelyek megbocsáthatatlanok és fel kell lépni ellenük, ha mással nem, hát botránykozással és botránykeltéssel. Mert, ha sokan botránykoznak rajta, akkor bizonyára megszűnik ezek kiváltó oka.

A jelenségnek számos vetülete van. Ha az ember rákap erre, sőt, függővé válik, akkor folyamatosan mérget szivárogtat a lelkébe és a környezetébe, minél inkább botránykozik, annál nagyobb intenzitással. Miért? Mit kéne tennie? El kellene szó nélkül mennie a botrányos dolgok mellett és homokba dugni a fejét, ahelyett, hogy ország-világ tudomására hozza, leleplezi a szörnyű és ördögi dolgokat? Ha valaki a békére inti őket, ezzel újabb botránykozást kelt, hiszen a rossz oldalán van, azt akarja elkendőzni és elhallgattatni az igazságot.

Kit és mit szolgálunk a botránykozással, ítélezéssel? Miközben könnyedén elfeledkezünk a jó dolgok dicséretéről, hirdetéséről, mert olyan áldott jó sorunk van, hogy ezek szinte unalmasak, de nem vagyunk restek a rosszat népszerűsíteni, mintha az olyan ritkaság lenne. Népszerűsítjük? Igen. A hírnek nincsen előjele, ha a rossz példákat terjesztjük, azok terjednek, ha a jót észre sem vesszük, ezért hirdetni nem tudjuk, akkor az bizony nem terjed.

Ha a gonosz tetteket szidalmazom és kürtölöm szét a világban, akkor üldözöm a gonoszt? Nem, a gonosz tettek szidalmazása a gonosz dicsérete! Minél vadabbul üldözöm a gonoszt és az általa ihletett bűnöket, annál inkább népszerűsítem, sőt, buzdítok másokat is arra, hogy dicsőítsék velem együtt.

Ha van gonoszról alkotott képünk, akkor talán Istenről is van. Melyiket akasztanánk ki a falra? Körözött bűnözőkkel képeivel tapétázzuk a lakásunkat vagy a szentek ikonjaival? Vagy beérjük a hamis bálványokkal?

Egy másik vetület, az emberi ítékezés bizonytalansága. Égi útmutatások szerint nem szabad ítéelnünk. Ennek csak két fő jó okát említeném. Az egyik, hogy a világban igen ritkán állhat elő az a helyzet, hogy látjuk a teljes képet bármilyen kis részletéről. Különösen, ha érzelmi befolyásoltság vagy előítéleteink hatása alatt vagyunk, mint legtöbbször. Ebből fakadóan, ítéleteink igen ritkán helytállóak, hiszen nem az igazságból származnak. Arról nem beszélve, hogy nem csak az igazsággal állunk hadilábon, hanem a mércével is, amivel ítélnünk. A jó és a rossz elkülönítésében tévedhetetlenek vagyunk. A következő fő ok, hogy az ítélező ember könnyen felhívja magára és főleg bűneire a figyelmet. Nem kell az igazság teljes birtokában lennünk, hogy a hamis dolgokat felismerjük. Pl. az ellentmondásosságot vagy a nyilvánvalóan bizonyíték nélkül ítélezőt, aki láthatóan haragból és előítéletből tör pálcat valaki fölé. Az ilyen igazsággharcos ítélező, bizony, még ha a lelkek mélyén is, de bizonyosan számos ítéletet von magára. Különösen jó esélye van olyanokkal szemben, akik a világ ismeretének egy magasabb fokán állnak.

A gonosz és műveinek elítélése és pellengérezése az ő dicséretét jelenti, hirdetői egyben az ő követői. Hogy mondhatok ilyet olyanokra, akik hatalmas igazságérzetükből kifolyólag üldözik a gonosztetteket? Gyakorlatias szempontból ez helyénvalónak látszik, azonban vannak kevésbé gyakorlatias irányelvek a világban, amelyek azt mondják, hogy tedd a jót! Nem arra buzdítanak, hogy ítélkezzek minél hangosabban és dobáljak minél nagyobb követ az általam bűnösöknek ítéltre, inkább ezekkel ellenkező dolgokra.

A sok botránkozás közepette, jut időnk, energiánk arra, hogy valódi jót is tegyünk? Ha igen, akkor van esély rá, hogy a legkisebb jó tettünkkel (pl. megbocsátás) többet teszünk a gonosz ellen, mint a lehangosabb szitkozódásunkkal.

De nem számít az igazság? Azzal ki törődik? Az igazsággal foglalkozzon az, aki annak tudója, mi maradjunk fáradhatatlanul a keresésében. Tudom, ma sokak érzik magukat kifogástalan tájékozottsággal és erkölcsi értékrenddel felvértezve, mégis folyamatos belső ellentmondásokkal és kettős mércékkel hadakoznak a világban.

Tegyük a jót! Persze, ehhez is óvatosság kell, mert ugye, jó szándékkal van kikövezve a pokolba vezető út is. Ítélezéseinkben ezért gyengéden bánjunk a bűnösökkel és a vélelmünk szerint igazakkal is. Jócselekedeteinkről azok gyümölcseinek ismeretében gondolkodjunk, vajon mit lendítettünk a világon. A rend, a jó növekedett vagy a botránkozások, szenvedések, esetleg bűnök számát szaporítottam? Sokan teszik a jót úgy, hogy nincsenek tekintettel sem Istenre, sem emberre. De szörnyülködnek, ha valaki jótetteiken botránkozik, amivel megtapasztalhatják, hogy csak elszántságuk, eltökéltségük növekszik a „jó” szándékaikban és nem torpannak meg elgondolkozni, mennyire is jó az a jó.

Különösen veszélyeztetettek az igazságharcosok, akik elveszíthetik kapcsolatukat azzal a feladattal, hogy tegyék a jót. Például, a leleplező újságírás, a bűnüldözés, igazásslolgáltatás komoly erőpróbát jelent, hogy megtartsuk élő kapcsolatunkat a jóval is, hogy a jót is tudjuk tenni... De ez vonatkozik a hivatásos jótevőkre is, hogy ne tévedjenek meg, jótetteik ne valami közösségileg elítélt groteszk, torzók legyenek és mint csonka, félresikerült piramisok hirdessék munkásságukat, jótéteményeiket.

Ha most már sikerült összekuszálnom a képet, hát csak leírtam, mi zajlik saját kis kútfőnkben, ha magunk akarunk dönteni, ítélkezni, esetleg akár valami jót tenni a világban. De szerencsére vannak az alázatosak, akik másra is figyelnek, mint hogy a világ éppen mit harsog.

2022. július

www.templomlepcso.hu